

Uitspraak nr. 95 van de Verbondscommissie Samenloop inzake "Kabelschade II"

Betreft: aansprakelijkheidsverzekering voor aannemers/werk-
materieelverzekering

Partijen: Verzekeraar A

en

Verzekeraar B

Verzekeraar A en verzekeraar B hebben zich ter verkrijging van een uitspraak van de Verbondscommissie Samenloop tot deze commissie gewend ter beslechting van een geschil dat tussen partijen is gerezen.

Feitelijke gegevens

De firma X heeft op 27 augustus 1997 een hydraulische graafmachine gehuurd van de firma Y. Met deze graafmachine is schade veroorzaakt aan een kabel van de PTT. X heeft een aansprakelijkheidsverzekering voor aannemers gesloten bij verzekeraar A. Terzake van de graafmachine van Y is een werkmaterieelverzekering bij verzekeraar B van kracht.

Partijen verschillen van mening over de vraag wie dekking dient te verlenen.

Het geschil

In zijn memorie van eis stelt verzekeraar A onder meer:

"Wij hebben verzekeraar B er niet van kunnen overtuigen dat haar polisredactie niet geheel juist geïnterpreteerd wordt. Ook diverse telefoongesprekken hebben verzekeraar B niet tot ander inzicht gebracht.

Aangezien verzekeraar B te kennen heeft gegeven zich aan een bindende uitspraak van uw Commissie te zullen conformeren, wend ik mij tot u met het verzoek het een en ander te beoordelen en bindend te adviseren, waarbij ik opmerk dat wij de P.T.T. inmiddels schadeloos hebben gesteld."

In zijn memorie van antwoord stelt verzekeraar B onder meer:

"Door verzekeraar A is in overleg met onze maatschappij aan de Verbondscommissie Samenloop ter beoordeling voorgelegd het geschil tussen beide maatschappijen over de vraag wie van beide dekking dient te verlenen, gezien de door beide maatschappijen gehanteerde voorwaarden.

Zowel verzekeraar A als verzekeraar B hebben zich in de correspondentie op het standpunt gesteld dat zij een harde na-u-clausule hanteren en om die reden geen dekking behoeven te verlenen. Verzekeraar A is van oordeel dat zij een hardere na-u-clausule hanteert, terwijl verzekeraar B heeft gesteld dat haar bepaling harder doch tenminste even hard is als de bepaling van verzekeraar A. Verzekeraar B heeft om die reden aan verzekeraar A aangeboden 50% van het door haar uitgekeerde bedrag te vergoeden.

Vervolg 98UIT/5073 - 2

De verzekerde van verzekeraar B, Y, heeft een graafmachine verhuurd aan de verzekerde van verzekeraar A, X. X heeft de schade die met deze graafmachine is toegebracht aan een kabel van de P.T.T. gemeld bij haar assuradeur, verzekeraar A.

Deze maatschappij heeft de P.T.T. schadeloos gesteld en heeft verzekeraar B tot verhaal van deze schade aangesproken. Verzekeraar B beroept zich op art. p van de bijzondere voorwaarden werkmaterieelverzekering waarin is bepaald dat een huurder van een verzekerd object slechts als verzekerde wordt aangemerkt indien deze voor dit risico niet elders is verzekerd. Nu X voor dit risico elders is verzekerd, kan zij niet als verzekerde worden aangemerkt en kan zij geen rechten aan de werkmaterieelverzekering ontlelen.

Gezien het voorgaande kan in het geval van verzekeraar B eigenlijk niet van een na-u-clausule worden gesproken. In het algemeen ziet een na-u-clausule immers op de vraag of er al dan niet dekking moet worden verleend. Indien in dit geval de huurder van de graafmachine niet als verzekerde in de zin van de voorwaarden kan worden beschouwd, komen wij aan de vraag of er dekking moet worden verleend immers niet toe.

Bij verzekeraar A gaat het om de omvang van de dekking en zij beperkt deze voor het geval de schade op een andere verzekering gedekt is of zou zijn gedekt indien de onderhavige verzekering niet bestond. Ook bij toepassing van de laatste zin van deze bepaling kan niet zonder meer gezegd worden dat de schade op de werkmaterieelverzekering van I gedekt zou zijn. Naast de vraag of het risico elders verzekerd is, dient verzekeringnemer de huurder ook nog toe te staan rechten aan deze polis te ontleen, wil de huurder als verzekerde kunnen worden aangemerkt.

Op grond van bovenstaande zijn wij van oordeel dat verzekeraar A in deze zaak dekking dient te verlenen en dat de verzekerde van verzekeraar A geen rechten aan de werkmaterieelverzekering kan ontleen."

Overwegingen van de commissie

Dit geschil is als samenloopgeschil aan de commissie voorgelegd overeenkomstig artikel 2 lid 2 van haar reglement op grond waarvan de commissie dit geschil in behandeling neemt.

De commissie stelt vast dat er consensus bestaat over de feitelijke toedracht van de schade en de aansprakelijkheid.

De commissie stelt vast dat beide partijen in beginsel dekking bieden voor de ontstane kabelschade.

Verzekeraar A hanteert een na-u-clausule die luidt: "De verzekering geeft geen recht op vergoeding van schade die onder enige andere verzekering is gedekt, of zou zijn gedekt indien de onderhavige verzekering niet bestond. "

In artikel p van de bijzondere voorwaarden werkmaterieelverzekering van verzekeraar B is bepaald dat een huurder van een verzekerd object verzekerd is voor zover deze voor dit risico niet elders is verzekerd en verzekeringnemer hem toestaat rechten aan deze polis te ontleen.

De commissie constateert dat verzekeraar B in zijn memorie van grieven zich op het standpunt stelt dat op grond van het bepaalde in artikel p van de bijzondere voorwaarden dat luidt: "verzekerden zijn de houder en de huurder van het verzekerd object voor zover:

- deze voor dit risico niet elders is verzekerd én
- verzekeringnemer hem toestaat rechten aan deze polis te ontleen",

de huurder geen rechten aan de werkmaterieelverzekering kan ontleen.

Vervolg 98UIT/5073 - 3

De commissie merkt op dat uit de brief van verzekeraar B d.d. 24 oktober 1997 blijkt dat de verzekeringnemer aan verzekeraar B heeft laten weten dat de huurder rechten aan zijn polis mag ontlene en dat verzekeraar B derhalve subsidiaire dekking biedt. Verzekeraar B kan zich derhalve niet beroepen op het ontbreken van een dergelijke toestemming.

Met betrekking tot het elders verzekerd zijn van het risico, is de commissie van mening dat de inhoud van een dergelijke bepaling de strekking heeft van een subsidiairstelling indien het verzekerde risico ook elders gedekt blijkt te zijn en derhalve als een samenloopbepaling dient te worden beschouwd. Overigens vraagt de commissie zich af of het bepaalde in artikel p, waarin de dekking afhankelijk wordt gesteld van enerzijds een elders afgesloten verzekering en anderzijds van een door de verzekeringnemer te verlenen toestemming, niet in strijd moet worden geacht met het bepaalde in artikel 3 van de WAM.

Hierin staat, voorzover relevant, vermeld dat de verzekering de burgerrechtelijke aansprakelijkheid moet dekken waartoe het verzekerde motorrijtuig in het verkeer aanleiding kan geven, van iedere bezitter, houder en bestuurder, waaruit volgt dat een WAM-dekking niet afhankelijk mag worden gesteld van de in de polisvoorwaarden van verzekeraar B opgenomen voorwaarden.

De commissie is dan ook van mening dat beide verzekeringen een subsidiaire dekking bieden voor de aansprakelijkheid van de veroorzaakte schade, zodat het geschil beperkt dient te blijven tot de tot de beantwoording van de vraag welke verzekering op basis van de door partijen gehanteerde na-u-clausules prevaleert.

Op grond van een vergelijking van de redactie van de door beide verzekeraars gehanteerde na-u-clausules komt de commissie tot de conclusie dat de clausule van verzekeraar A een sterkere werking en dus qua rechtsgevolgen een verdere reikwijdte heeft dan de clausule van verzekeraar B. Uit de tekst van de clausule van verzekeraar A blijkt dat deze verzekering niet alleen een subsidiair karakter draagt ingeval van het feitelijk bestaan van een andere verzekering, maar eveneens indien een andere verzekering - bij gebreke van de verzekering van verzekeraar A - dekking zou hebben geboden. In de na-u-clausule van verzekeraar B ontbreekt een dergelijke fictie.

Conclusie

De commissie concludeert dat beide verzekeringen een secundaire dekking bieden voor de geclaimde kosten, aangezien beide polissen een na-u-clausule bevatten.

De na-u-clausule van verzekeraar A heeft een sterkere werking dan die van verzekeraar B zodat de werkmaterieelverzekering van verzekeraar B voor dient te gaan.

Bindend advies

Partijen hebben zich tot de commissie gewend ter verkrijging van een bindend advies. De commissie geeft als bindend advies dat verzekeraar B dekking zal dienen te verlenen.

Aldus is beslist op 3 augustus 1998 door mr D.F. Richters, mr S.A.M. Brugman, mr M.M.C.J.M. de Nerée tot Babberich en mr P.P. Roerink, leden van de Verbondscommissie Samenloop, in tegenwoordigheid van mw. mr W.H. Quaedvlieg-Meijer, secretaris

De voorzitter

De secretaris

mr D.F. Richters

mr W.H. Quaedvlieg-Meijer